

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VL

Strona pozwana: Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie

Sentencja

Wykładni art. 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że:

- praktyka pracodawcy polegająca na wypłacie dodatku do wynagrodzenia pracownikom niepełnosprawnym, którzy przedłożyli orzeczenie potwierdzające niepełnosprawność po wybranej przez tego pracodawcę dacie i nieuwzględniająca pracowników niepełnosprawnych, którzy przedłożyli takie orzeczenie przed tą datą, może stanowić bezpośrednią dyskryminację, jeżeli okaże się, że praktyka ta jest oparta na kryterium nierozzerwalnie związanym z niepełnosprawnością, ponieważ jest ona w stanie definitywnie uniemożliwić spełnienie tego warunku czasowego wyraźnie określonej grupie pracowników, składającej się ze wszystkich pracowników niepełnosprawnych, o których niepełnosprawności pracodawca musiał wiedzieć w momencie wprowadzania tej praktyki;
- wspomniana praktyka, jakkolwiek pozornie neutralna, może stanowić dyskryminację pośrednio ze względu na niepełnosprawność, jeżeli okaże się, że prowadzi do postawienia w szczególnej niekorzystnej sytuacji pracowników niepełnosprawnych w zależności od rodzaju ich niepełnosprawności, w szczególności jej widocznego charakteru czy też powodowanej przez nią konieczności wprowadzenia racjonalnych usprawnień warunków pracy, w sytuacji gdy praktyka taka nie jest obiektywnie uzasadniona zasługującym na ochronę celem, a środki mające służyć osiągnięciu tego celu nie są właściwe i konieczne.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te Amsterdam, Gerechtshof Den Haag – Niderlandy) – Dexia Nederland BV / XXX (C-229/19), Z (C-289/19)

(Sprawy połączone C-229/19 i C-289/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umowy – Warunek ustalający z góry możliwy zysk wierzyciela w przypadku rozwiązania umowy – Znacząca nierównowaga wynikających z umowy praw i obowiązków stron – Moment, w którym należy oceniać występowanie znaczącej nierównowagi – Stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunku umowy – Konsekwencje – Zastąpienie nieuczciwego warunku umowy przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym]

(2021/C 88/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof te Amsterdam, Gerechtshof Den Haag

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Dexia Nederland BV

Druga strona postępowania: XXX (C-229/19), Z (C-289/19),

Sentencja

- 1) Przepisy dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że warunek znajdujący się w obciążonej ryzykiem umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, takiej jak umowa leasingu akcji, należy uznać za nieuczciwy, jeżeli w świetle okoliczności towarzyszących zawarciu umowy i występujących w chwili jej zawarcia warunek ten może spowodować znaczącą nierównowagę wynikających z tej umowy praw i obowiązków stron w trakcie wykonywania tej umowy, i to nawet wówczas, gdy wspomniana nierównowaga może wystąpić tylko wtedy, gdy zachodzą pewne okoliczności lub też gdy, w innych okolicznościach, wspomniany warunek mógłby przynieść korzyść konsumentowi. W tej sytuacji do sądu odsyłającego należy zbadać, czy warunek umowy ustalający z góry zysk, jaki uzyska przedsiębiorca w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy, mógł w świetle okoliczności towarzyszących zawarciu umowy spowodować, od chwili zawarcia tej umowy, taką nierównowagę.
- 2) Przepisy dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorca, który jako sprzedawca nałożył na konsumenta warunek uznany przez sąd krajowy za nieuczciwy, a w konsekwencji bezskuteczny – w przypadku gdy umowa może dalej obowiązywać bez tego warunku – nie może dochodzić ustawowego odszkodowania przewidzianego w przepisie prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, który miałby zastosowanie w braku wspomnianego warunku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 z 3.6.2019.
Dz.U. C 280 z 19.8.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven – Niderlandy) – De Ruitervof / Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-361/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – System wsparcia dla rolników – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Artykuł 97 ust. 1 i art. 99 ust. 1 – Płatności bezpośrednie – Zmniejszenia i wykluczenia w przypadku nieprzestrzegania przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności – Ustalenie roku, który należy uwzględnić, aby określić procentową wielkość zmniejszenia – Proporcjonalne, skuteczne i odstraszające kary – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 809/2014 – Artykuł 73 ust. 4 akapit pierwszy lit. a)]

(2021/C 88/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: De Ruitervof

Strona przeciwna: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Sentencja

Artykuł 97 ust. 1 akapit pierwszy i art. 99 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 oraz art. 73 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności należy interpretować w ten sposób, że zmniejszenia płatności bezpośrednich z powodu nieprzestrzegania przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności należy obliczać na podstawie płatności, które zostały lub mają zostać przyznane w odniesieniu do roku, w którym taka niezgodność wystąpiła.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 12.8.2019.